

Jeden

Maily sa vždy začínali rovnako.

Ahoj, Auden!!

Ten výkričník navyše ma dostal. Moja mama by povedala, že je výstredný a prehnaný. Pre mňa to bolo jednoducho otravné, tak ako všetko ostatné týkajúce sa mojej nevlastnej matky Heidi.

Dúfam, že si užívaš posledné týždne školy. My sa tu máme dobre! Akurát dokončujeme prípravu na príchod tvojej budúcej sestry na svet. V poslednom čase neskutočne kope. Akoby tam robila nejaké karate chmaty! Zamestnával ma obchod (takpovediac) a dokončovanie detskej izby. Celú som ju zariadila doružova a dohneda, je nádherná. Pripájam fotku, aby si ju videla.

Tvoj otec je, ako vždy, zaneprázdnený písaním svojej knihy. Predpokladám, že ho uvidím viac, keď budem hore s bábätkom a on bude do noci pracovať!

Naozaj dúfam, že sa rozhodneš prísť nás navštíviť, keď sa ti skončí škola. Užili by sme si to a leto by vďaka tomu bolo pre nás všetkých o to výnimočnejšie. Príd', hocikedy ti to vyhovuje. Radi by sme Ťa videli!

S láskou

Heidi (a tvoj otec a budúce bábätko!)

Len čítanie týchto dlhánkových mailov ma vyčerpávalo. Sčasti to bolo pre tú nadšenú gramatiku – z ktorej ste mali pocit, akoby vám niekto kričal do ucha –, ale bolo to aj pre samotnú Heidi. Bola proste taká... výstredná a prehnaná. A otravná. Bola pre mňa týmto všetkým a ešte viac, odkedy sa s otcom za posledný rok dali dokopy, otehotneli a vzali sa.

Mama tvrdila, že nie je prekvapená. Už od rozvodu predpovedala, že to nebude trvať dlho, než si to otec, ako to nazvala, „rozdá s nejakou študentkou“. Vo svojich dvadsiatich šiestich rokoch bola Heidi rovnako stará ako mama, keď mala môjho brata Hollisa, a o dva roky neskôr mňa, no nemohli byť rozdielnejšie. Zatiaľ čo moja mama bola akademička s inteligentným, ostrým dôvtipom a celonárodnou reputáciou expertky na úlohy žien v renesančnej literatúre, Heidi bola... no, Heidi. Bola ten typ ženy, ktorej sila spočíva v ustavičnej starostlivosti o seba (pedikúry, manikúry, vlasové melíry), v tom, že vie všetko, čo ste nikdy nechceli vedieť o lemoch šiat a topánkach, a že posielala až príliš určené maily ľuďom, ktorých by to menej ani nemohlo zaujímať.

Ich dvorenie bolo rýchle, implantácia (ako to pokrstila moja mama) nastala do pár mesiacov. Otec len tak prešiel z toho, čím bol celé roky – manželom doktorky Victorie Westovej a autorom jedného dobre hodnoteného románu, ktorý je teraz skôr známy pre medziodborové hádky, než kvôli dlhoočakávanému pokračovaniu –, na nového manžela a budúceho otca. A k tomu pridajte jeho nové miesto vedúceho katedry kreatívneho písania na Weymarskej univerzite, malej škole v plážovom mestečku, a je to, akoby mal môj otec nový život. A aj napriek tomu, že ma stále pozývali, aby som prišla, nebola som si istá, či chcem zistiť, či je v ňom ešte stále miesto pre mňa.

Teraz som z druhej izby odrazu začula výbuch smiechu, za ktorým nasledovalo cinkanie pohárikov. Mama organizovala ďalšie stretnutie svojich postgraduálnych študentov, ktoré sa vždy začínali ako formálne večere („Kultúra v tejto kultúre tak chýba!“ vravievala.), než sa, ako vždy, zmenili na hlučné, opité debaty o literatúre a teórii. Pozrela som na hodiny – desať tridsať –, potom som pootvorila dvere od izby palcom na nohe a vyzrela do dlhej chodby vedúcej do kuchyne. Ako som očakávala, dovidela som na mamu, ktorá sedela za čelom dreveného kuchynského stola s červeným vínom v jednej ruke. Okolo nej sa, ako vždy, zhromaždilo niekoľko postgraduálnych študentov – mužov, ktorí zbožne hľadeli na to, ako rozpráva – z toho mála, čo som zachytila, o Marlowovi a ženskej kultúre.

Toto bol ďalší z mnohých fascinujúcich protikladov v osobnosti mojej mamy. Bola expertkou na ženy v literatúre, ale v praxi ich veľmi nemala rada. Ščasti preto, lebo veľa z nich žiarlilo: na jej inteligenciu (v podstate na úrovni spoločnosti Mensa), jej vzdelanosť (štyri knihy, nespočetne veľa článkov, najvyššie akademické ocenenie profesúry) alebo jej vzhľad (vysoká, s krivkami a dlhými uhľovo-čiernymi vlasmi, ktoré väčšinou nosila rozpustené a divoké, boli jedinou nespútanou vecou na nej). Pre tieto a aj iné dôvody chodili študentky na tieto stretnutia len zriedka, a ak prišli, málokedy sa vrátili.

„Doktorka Westová,“ povedal teraz jeden zo študentov – väčšinou je to taký fúzatý, so sakom, ktoré vyzerá lacno, strapatými vlasmi a s kúl biflošskými čiernymi okuliarmi, „naozaj by ste mali prehodnotiť, či túto myšlienku nechcete viac rozviť v nejakom článku. Je to fascinujúce.“

Sledovala som, ako sa mama napila vína a jednou rukou si uhladila vlasy dozadu. „Och, bože, nie,“ povedala svojím

hlbokým, chraplávým hlasom (znela ako fajčiarka, aj keď si nikdy za svoj život ani len nepotiahla). „Teraz takmer nemám čas ani na písanie svojej knihy, a za to mám aspoň zaplatené. Ak to vôbec môžeme nazvať plácou.“

Viac zdvorilého smiechu. Mama sa milovala sťažovať na to, ako málo dostala za svoje knihy – všetky akademické a vydané univerzitnými vydavateľstvami –, kým to, čo volala „nezmyselné príbehy domácich žienok“, zarábalo veľké prachy. Vo svete mojej mamy by si každý na pláž zbalil zbierku diel od Shakespeara a k tomu ako prílohu prihodili pár epických básní.

„Aj tak,“ naliehal pán Bifľošské okuliare ďalej, „je to úžasná myšlienka. Mohol by som to, uhm, napísať spolu s vami, ak by ste chceli.“

Mama podvihla hlavu a svoj pohár, uprela naňho pohľad a rozhostilo sa ticho. „Och, bože,“ povedala, „aké je to od teba milé. Ale nepíšem s inými autormi, z rovnakého dôvodu, prečo nemám priateľov na univerzite alebo nemám žiaden vzťah. Som proste príliš sebecká.“

Aj z tej diaľky som videla, ako pán Bifľošské okuliare prehltol, ako sa jeho tvár rozhorúčila, a v snahe zakryť to sa načiahol za fľašou vína. Idiot, pomyslela som si, keď som zavrela dvere. Akoby to bolo také ľahké zladiť sa s mojou mamou, vytvoriť nejaké rýchle a pevné puto, ktoré vydrží. Ja by som o tom mala niečo vedieť.

O desať minút som vyklzla cez vedľajší vchod s topánkami zastrčenými pod pazuchu a nastúpila som do svojho auta. Šla som po zväčša prázdnych uliciach, popri tichých štvrtiach a tmavých výkladoch obchodov, až kým sa predomnou v diaľke neobjavili svetlá Bistra u Raya. Bola to malá reštaurácia s príliš veľa neónmi a stolmi, ktoré boli stále

trochu lepkavé, U Raya bolo jediné miesto v meste, ktoré bolo otvorené dvadsaťštyri hodín a tristošesťdesiatpäť dní v roku. Keďže som nespávala, strávila som viac času tam za stolom, čítala som alebo sa učila, a každú hodinu som dala prepitné jeden dolár za hocičo, čo som si objednala, až kým nevyšlo slnko.

Nespavosť sa objavila, keď sa manželstvo mojich rodičov začalo pred tromi rokmi rozpadávať. Nemalo ma to prekvapiť: ich vzťah bol búrlivý, odkedy si pamätám, aj keď sa väčšinou hádali skôr o práci než o sebe navzájom.

Pôvodne prišli na univerzitu, hneď ako dokončili výšku, keď oco dostal ponuku robiť ako odborný asistent. V tom čase práve našiel vydavateľstvo pre svoj prvý román, *Roh narvala*, zatiaľ čo mama bola tehotná s mojím bratom a písala dizertačku. O štyri roky nato som sa narodila ja a otec, ktorý sa viezol na vlne kritického a komerčného úspechu – bol na zozname najpredávanejších kníh podľa NYT a nominantom na Národné literárne ocenenie –, viedol program kreatívneho písania, zatiaľ čo mama bola, ako to rada hovorila, „stratená v mori plienok a pochybností“. Keď som však nastúpila do škôlky, mama sa vrátila späť na akademickú pôdu s cieľom pomstiť sa, získala tak post výmennej prednášajúcej a vydavateľstvo pre svoju dizertačku. Po čase sa z nej stala najobľúbenejšia profesorka na katedre, dostala ponuku na plný úväzok a rýchlo napísala druhú a potom tretiu knihu, zatiaľ čo sa môj otec len prizeral. Tvrdil, že je pyšný, vždy si robil srandu, že je jeho stravný lístok, živiiteľka rodiny. No potom mama dostala najvyššie akademické ocenenie, ktoré bolo nesmierne prestížne, zatiaľ čo jeho vyhodilo vydavateľstvo, čo prestížne nebolo, a začalo to byť hrozné.

SARAH DESSEN
Daj sa zviezt'

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo CooBoo v Bratislave v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie 2 573
Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Z anglického originálu *Sarah Dessen: Along For The Ride*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Speak,
an imprint of Penguin Group (USA) Inc., New York 2011,
preložila Denisa Lesniaková.
Jazyková redakcia Zuzana Šmatláková
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač NOVOPrint Slovensko, s. r. o., Zlaté Moravce

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA